

Arrest

nr. 67 391 van 28 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANDE CASTEELE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Khair Khana, Kabul. U bent een Tadzjiekse van etnische origine en een soennitische moslim. U bent enig kind en uw ouders zijn vorig jaar om het leven gekomen bij een zelfmoordaanslag. U bent in 1388 (2009) gehuwd met B. A.(...). Dit huwelijk heeft uiteindelijk voor u de doorslag gegeven om Afghanistan te ontvluchten. Ruim tien jaar geleden, tijdens het laatste jaar dat de taliban in Kabul de macht in handen hadden, was u verloofd met een talib. In datzelfde jaar nog komt uw verloofde om het leven bij gevechten tussen de taliban en de mujaheddin. De familie van uw ex-verloofde eiste van u dat u zou trouwen met de oudste zoon van de familie. Hij was echter al gehuwd en hij had al vijf kinderen. Door de onverwachte gebeurtenissen op 11

september 2001 en de val van de talibanregering in Kabul zijn die plannen niet doorgegaan. De familie van uw ex-verloofde is gevlucht naar een dorp in de provincie Ghazni. Zij verwachtten dat u met hen mee zou gaan, maar u slaagde erin om met uw ouders naar het huis van uw tante in Karte Parwan (Kabul) te vluchten. In de periode die volgde heeft u de draad van het gewone leven weer kunnen oppakken. De taliban had nog slechts een geringe invloed in Kabul en u behaalde een diploma Engelse literatuur aan de Universiteit van Kabul.

Ongeveer drie jaar na de vlucht van de familie van uw ex-verloofde duikt de broer van uw ex-verloofde onverhoeds op. Hij herkent u en hij spreekt u erop aan dat u les volgt. Bovendien zegt hij dat u zijn familie toebehoort. Deze ontmoeting boezemde u angst in maar u besluit om te blijven studeren. Nadat u uw studies beëindigd heeft, zocht u werk en kreeg u de kans om gedurende zes maanden les te volgen in management, taal en computers. Vervolgens legde u met glans het daarop aansluitende examen af en werd u tewerkgesteld als 'Human Resources Development Specialist' in de 'Civil Service Commission'. Helemaal gespaard van ellende was u echter niet. De familie van uw ex-verloofde kwam bij uw familie langs en verweet u te studeren. U werd door uw schoonbroer bedreigd en geslagen. Uw familie besloot om naar een ander deel van Khair Khana te verhuizen. Geluk viel u deze keer te beurt. U kon via uw werk met een beurs voor negen maanden in India gaan studeren. In India ontmoette u uw huidige man. Uw huwelijk is in het geheim voltrokken in Kabul. Drie dagen voor uw huwelijk kwam de familie van uw verloofde opnieuw langs omdat zij lucht hadden gekregen van uw tewerkstelling. Ze wilden u meenemen maar u schreeuwde en uiteindelijk zijn ze vertrokken. Deze gebeurtenis heeft ertoe geleid dat u uw werk opgaf, uw man dacht dat dit veiliger was. In het jaar 2010 kwamen uw ouders om bij een aanslag. De familie van uw ex-verloofde komt door de begrafenis te weten dat u opnieuw gehuwd bent. Dit huwelijk was de steen des aanstoots. Na de begrafenis verdwijnt de broer van uw echtgenoot. Na een week krijgt uw schoonvader een telefoontje met de melding dat hij het lijk van uw schoonbroer mocht gaan ophalen. Uw man werd opgebeld en een stem aan de andere kant van de lijn zei hem dat jullie nog veel zouden meemaken. Er werd gezegd dat u getrouwd bent in de familie van uw ex-verloofde en dat u gestenigd zou worden. U bent naar Ghol Bagh gevlucht, naar uw schoonfamilie. Uw man had het druk met zijn werk in Kabul maar hij hield contact met u. Uw schoonfamilie besliste dat het voor jullie tijd werd om te vluchten. Die plannen werden echter gedwarsboomd door een onverwacht nachtelijk bezoek door de taliban. Uw man A. (...) werd meegenomen, uzelf had een schuilplaats gevonden in de tanor (oven) van de buurman. De dag erop bent u vertrokken naar Karte Parwan in Kabul. Uw schoonfamilie heeft nog enkele keren bezoek gekregen van personen die op zoek waren naar u. De familie van uw man regelde uw vlucht en u bent via voor u volstrekt onbekende wegen en landen in België terecht gekomen. Op 3 november 2010 dient u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een brief van het Rode Kruis en een bundel documenten neer die betrekking hebben op uw studies en uw tewerkstelling.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de familie van uw ex-verloofde u werkelijk beschouwde als een huwelijkspartner voor de oudste broer van uw ex-verloofde en dat zij u daarom lastig vielen. U verklaart meerdere keren dat deze familie vond dat u hen toebehoorde en dat zij u aanvielen en bedreigingen uitten (gehoorverslag CGVS, p.11). Het is echter bijzonder merkwaardig dat zij in die luttele aantal keren dat u met hen te maken kreeg in een tijdspanne van acht à negen jaar u niet 'gewoon' hebben meegenomen of gedwongen hebben om te huwen. Niets belette hen immers om uit te voeren waar zij recht op meenden te hebben. U beweert dat iedereen op de hoogte was van uw verbintenis met de talib en dat u door anderen hierom gemeden werd (gehoorverslag CGVS, p.10,11,15). Daarvan uitgaande legde niemand deze familie een strobreed in de weg om u te laten huwen met de broer van uw ex-verloofde. Bovendien moet het de familie al van bij hun vlucht uit Kabul

duidelijk geweest zijn dat u niets van een huwelijk wou weten. Toen zij u op de hoogte brachten van hun vluchtplannen naar Ghazni, trok u immers naar Karte Parwan (gehoorverslag CGVS, p.14). Na amper een week verhuisde u echter opnieuw naar uw ouderlijk huis in Khair Khana, een plaats waar u gemakkelijk op te sporen was (gehoorverslag CGVS, p.15). Meer nog, de familie van uw ex-verloofde woonde voor hun vlucht tegenover uw huis (gehoorverslag CGVS, p.15). U beweert dat deze familie gedurende de drie jaren die volgden op de val van de talibanregering in Ghazni verbleef (gehoorverslag CGVS, p.14), maar zelfs in dat geval kan er gesteld worden dat het risico onverminderd groot bleef in uw woonplaats in Khair Khana. Het is meer dan aannemelijk dat deze familie nog contacten had in uw buurt. Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zulk een risico neemt door op precies dezelfde plaats te gaan wonen. Na een ontmoeting met de broer van uw ex-verloofde, een ontmoeting die volgens u ontaardde in verbaal en fysiek geweld (gehoorverslag CGVS, p.11), besluiten uw ouders en uzelf om toch te verhuizen, weg van het gevaar (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw nieuwe locatie is echter niet meteen uit de buurt, jullie vestigen zich in het andere deel van Khair Khana. U geeft aan dat het tweede deel dicht bij het eerste deel ligt, waar uw vorige woning was (gehoorverslag CGVS, p.11). Bij een dreigend gevaar dat zo groot is dat u ervoor verhuist, is het merkwaardig dat u toch nog in uw oude bekende omgeving blijft wonen. Uw versie van de dreiging die uitging van de familie van uw ex-verloofde kan dan ook gezien het geheel van bovenstaande observaties totaal niet overtuigen. Het weinig geloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door volgende bemerkingsen. U beweert dat uw reis betaald werd door uw schoonvader (gehoorverslag CGVS, p.9). Deze vaststelling is opmerkelijk omdat u aangeeft dat het lot van uw echtgenoot vooralsnog onbekend is (gehoorverslag CGVS, p.18). In een Afghaanse context is het niet ondenkbaar dat er losgeld gevraagd zou worden voor zijn vrijlating of dat men een ruil zou voorstellen. U meent immers dat men het op u gemunt heeft (gehoorverslag CGVS, p.17). In beide gevallen lijkt uw veiligheid in de ogen van uw schoonvader te primeren op die van zijn enige nog in leven zijnde zoon. Uw schoonvader zou omzeggens het risico nemen om het lot van zijn zoon te bezegelen door u te laten vluchten uit Afghanistan. Dit is in een Afghaanse context volkomen onlogisch. U verklaart ook dat u nauwelijks contact heeft gehad met uw schoonvader sinds uw aankomst in België in november 2010 (gehoorverslag CGVS, p.5). Welgeteld twee keer heeft u contact gehad met uw schoonvader in de voorbije vier maanden. Dit terwijl er nog steeds geen teken van leven is van uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p.18), u op nieuws wacht en uw schoonvader de persoon is die u informatie kan geven omtrent de situatie van uw man. Deze observatie is frappant, daar u verklaart dat uw situatie sinds uw huwelijk van kwaad naar erger is geëvolueerd en uw echtgenoot een belangrijke rol speelde in de door u vertelde gebeurtenissen (gehoorverslag CGVS, p.12). Verder dient aangestipt dat u geen feitelijke bewijzen van dit huwelijk heeft voorgelegd, terwijl u wel in het bezit was van allerlei documenten die betrekking hebben op uw opleiding en tewerkstelling. Al deze elementen dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van de door u voorgestelde gebeurtenissen.

In het licht van de moord op uw schoonbroer en de ontvoering van uw echtgenoot werd er verder ook gepeild naar de veiligheidstoestand van uw schoonouders in Afghanistan. Het is niet ondenkbaar dat uw schoonouders geïsoleerd zouden worden. Beide zonen uit het gezin werden immers al ontvoerd of uitgeschakeld. U verklaart echter dat de familie van uw ex-verloofde naar u op zoek is en dat ze niets te maken hebben met uw schoonvader en uw schoonmoeder (gehoorverslag CGVS, p.17). Deze redenering loopt mank door uw verklaring over de ontvoering van uw schoonouders' beide zonen. Bij de vraag waarom u denkt dat uw schoonouders geen risico lopen, wetende dat uw schoonbroer toch ook al vermoord werd, haalt u opeens aan dat uw schoonbroer met buitenlanders samenwerkte. Die nieuwe versie van de feiten werd door u echter opnieuw bijgesteld toen geopperd werd dat zijn werk dus wel eens de aanleiding had kunnen zijn van zijn overlijden. U verklaart opeens dat ze uw man bedreigden en gezegd hebben dat ze zijn familie zouden vernietigen. Deze laatste verklaring was dan weer tegenstrijdig met uw vorige verklaring, zijnde dat men niet op zoek was naar uw schoonouders. Eerder tijdens het gehoor had u al aangegeven dat uw schoonfamilie bezorgd was, niets meer en niets minder (gehoorverslag CGVS, p.5). Toen u gewezen werd op deze discrepantie, verklaarde u plotseling dat uw schoonfamilie in elkaar is geslagen (gehoorverslag CGVS, p.17). Deze opeenvolgende discrepanties doen nogmaals afbreuk aan uw verklaring als zou u problemen ondervonden hebben door uw huwelijk met A. B.(...) De ruimere context van de gebeurtenissen waarover u vertelde, zoals de toestand van uw schoonouders, staat in de schemer. Opmerkelijk, want zij zijn de enige familie die u nog beweert te hebben. De door u geschetste gang van zaken kan totaal niet overtuigen. Uw reisroute is evenzeer vaag en onvolledig. U beweert dat de smokkelaar uw aandacht dusdanig afleidde dat u er geen idee van had met welke luchtvaartmaatschappij u vloog, waar u een transfer had en waar u geland bent (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Van een geletterde vrouw die de Engelse taal machtig is mag redelijkerwijze verwacht worden dat dit soort informatie haar niet ontgaan is. Uw vergoelijking dat de smokkelaar u ' bezig hield' opdat u niets zou horen en Engels bovendien uw eerste taal niet is, kan dan ook niet overtuigen (gehoorverslag CGVS, p.8).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een brief van het Rode Kruis en een bundel documenten neer die betrekking hebben op uw studies en uw tewerkstelling. De informatie in uw taskara, die u bekomen heeft in 1386 (2007) heeft betrekking op uw identiteit en vermeldt uw naam 'Anahita', waaruit niet afgeleid kan worden dat u gehuwd bent (gehoorverslag CGVS, p.18). De brief van het Rode Kruis bevestigt dat u op de hoogte bent gebracht over de werking van en de mogelijkheden van het Rode Kruis en dat er een opsporingsverzoek naar 'uw echtgenoot' is ingediend. Vooreerst dient vastgesteld, en zoals ook reeds werd opgemerkt, dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw huwelijk. Verder dient opgemerkt dat er, zo er al geloof aan deze door u beweerde verbintenis op zich kan worden gehecht, er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u beweert te hebben ondervonden. Ten slotte duiden de documenten die betrekking hebben op uw studies en tewerkstelling op het feit dat u een opgeleide vrouw bent. Deze documenten staan op naam van 'Anahitah' of 'Anahita Panah'. Deze feiten op zich worden door ons niet betwist. U gaf blijk van Engelse taalkennis (gehoorverslag CGVS, p.9-10) en u vertelde uitvoerig over hoe u aan werk geraakt bent in Kabul (gehoorverslag CGVS, p.11). U heeft evenwel geen noemenswaardige problemen ondervonden op uw werk. Vermeldenswaardig is dat u op suggestie van uw man gestopt bent met werken. Minstens een jaar nadat u gestopt bent zijn uw problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek volgens u pas begonnen, meer bepaald toen de familie van uw ex-verloofde het nieuws over uw huwelijk vernomen had (gehoorverslag CGVS, p.11-12). Zoals echter omstandig werd gemotiveerd kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen met uw schoonfamilie. Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld waar u, zo blijkt uit de door u afgelegde verklaringen, over een netwerk beschikt (gehoorverslag CGVS, p.14).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en

zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de motiveringsplicht en de artikelen 2, 3, 5, 7, 8, 9, 10, 12, en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 2 van het Eerste Protocol, en artikel 2 van het Vierde Protocol bij het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat het Commissariaat-generaal zich in haar motivering beperkt tot standaardclausules en vage algemeenheden. Daarom voldoet het Commissariaat-generaal volgens de verzoekende partij niet aan haar motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Haar situatie in Afghanistan is er één van onderdrukking door de familie. Dit geldt des te meer wanneer de familie waaraan de vrouw wordt uitgehuwelijkt een talibanfamilie is, zoals in haar geval. Hoewel de taliban officieel werd verdreven uit Kabul, hebben zij in het dagdagelijkse leven nog steeds een bijzonder grote invloed. De regering van Afghanistan en de lokale machthebbers laten begaan en treden niet op tegen de talibanfamilies die volgens zeer strikte islamitische normen leven en daarbij allerlei fundamentele internationale rechtsnormen schenden.

Indien de verzoekende partij moet terugkeren naar haar thuisland worden door België verschillende internationale verdragsnormen met directe werking geschonden. Daarom is België verplicht de verzoekende partij te erkennen in haar hoedanigheid van vluchteling.

De verzoekende partij stelt verder dat de artikelen 5, 8, 9, 10, en 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste en Vierde Protocol geschonden zijn omdat de familie van de ex-verloofde van de verzoekende partij haar volledig opeist. Volgens de traditionele islamitische geloofsovertuiging, volgens welke deze talibanfamilie leeft, behoort zij voor eeuwig en altijd tot deze familie. Daarom moet ook de verzoekende partij volgens dezelfde traditionele geloofsovertuiging leven. Zij mag onder meer niet vrij gaan en staan waar zij wil, ze mag geen onderwijs volgen, niet buitenshuis werken, en ze wordt verplicht tot het dragen van een boerka. Hoewel de taliban officieel werd verdreven uit Kabul blijkt uit diverse gezaghebbende artikels dat de positie van de vrouw in Afghanistan nog weinig gewijzigd is in vergelijking met de periode onder het taliban-regime. De verzoekende partij voegt de stukken 5, 6 en 7 bij haar verzoekschrift. Het gaat om een artikel van Amnesty International van juni 1997, getiteld "*Women in Afghanistan: the violations continue*", twee internetdocumenten van Human Rights Watch, gedateerd 8 maart 2011 en 13 februari 2011, met als respectievelijke titels "*Afghanistan: Stop women being given as compensation*" en "*Afghanistan : Government takeover of shelters threatens womens's safety*", een artikel van Aljazeera van februari 2011 "*Afghan women's 'lives at risk'*", en artikels van het UNHCR. Met een aangetekend schrijven van 3 augustus 2011 legt de verzoekende partij ook nog "*het relevante deel uit de UNHCR Guidelines, waaruit de penibele situatie van de Afghaanse vrouw eens te meer blijkt*", voor.

De verzoekende partij stelt dat zij een ruimdenkende vrouw is die gestudeerd heeft en die haar eigen leven wenst te leiden. Hoewel zij steeds heeft getracht om na het overlijden van haar ex-verloofde een nieuw en beter leven op te bouwen, blijft zij als het ware gegijzeld door diens familie. De situatie van de vrouw in Afghanistan is van die aard dat haar recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid, haar recht op privacy, haar recht op vrijheid van gedachte en godsdienst, haar recht op vrijheid van meningsuiting, haar recht op gelijke behandeling, en haar recht op onderwijs wordt geschonden. Dit geldt des te meer ten aanzien van de verzoekende partij omdat zij achtervolgd en gegijzeld wordt door haar ex-schoonfamilie.

Na het overlijden van haar ex-verloofde moest de verzoekende partij trouwen met de oudste broer van haar ex-verloofde. Een liefdesrelatie, laat staan seksuele betrekkingen met iemand uit een andere familie zijn immers uit den boze in de traditionele gedachtegang van een talibanfamilie, zoals de ex-schoonfamilie van de verzoekende partij. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens beschouwt het seksuele leven nochtans als een belangrijk aspect van het privé-leven, zoals verwoord in artikel 8 van het EVRM. In dit kader dient de rechtspraak van het Hof benadrukt te worden waarin het Hof op algemene wijze stelt dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat, inclusief zijn of haar seksueel leven. Het recht om te huwen en een gezin te stichten, zoals verwoord in artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Volgens de verzoekende partij worden ook de artikelen 2, 3, 5, en 7 van het EVRM geschonden omdat zij, indien zij dient terug te keren naar haar thuisland, vermoord zal worden door haar ex-familie. Hoewel de taliban officieel werd verdreven uit Kabul blijkt uit diverse gezaghebbende artikels dat de positie van de vrouw in Afghanistan nog weinig gewijzigd is in vergelijking met de periode onder het taliban-regime. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar de bij het verzoekschrift gevoegde documentatie. Voorts stelt zij dat dient te worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 2 van het EVRM beschouwt als één van de meest fundamentele bepalingen van het Verdrag aangezien het het recht op leven beschermt. Wanneer de verzoekende partij moet terugkeren naar haar thuisland zal haar recht op leven dan ook geschonden worden.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij volgens de sharia dient te worden gestenigd, wordt ook artikel 3 van het EVRM geschonden indien zij naar haar thuisland moet terugkeren. Opdat er van een onmenselijke behandeling of straf gesproken kan worden moeten er immers een aantal elementen aanwezig zijn, met name moet de mishandeling een bepaalde minimumdrempel overstijgen, en moet de vereiste van opzet van secundair belang zijn. De sharia mag en kan dienaangaande niet als een officiële wet erkend worden, en minstens moet erkend worden dat zij in strijd is met bovenvermelde internationale rechtsnormen.

De verzoekende partij concludeert dat in hoofde van verzoekster wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat en dat de motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald hieraan geen afbreuk doen. Minstens, zo meent zij, dient te worden erkend dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst zodat haar minstens het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat de kern van het asielrelaas van de verzoekende partij draait rond het feit dat zij getrouwd zou zijn in 2009, haar ex-verloofde overleden is, en de familie van haar ex-verloofde van haar zou eisen dat zij zou trouwen met diens oudste broer. In de bestreden beslissing wordt op zeer uitvoerige wijze uiteengezet om welke reden de verwerende partij van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van de verzoekende partij, omdat (i) zij niet aannemelijk maakte dat de familie van haar ex-verloofde haar werkelijk beschouwde als een huwelijkspartner voor diens oudste broer en zij haar daarom lastig vielen, (ii) de houding van haar schoonvader niet te rijmen valt met de Afghaanse context, (iii) het niet aannemelijk is dat zij na haar vlucht slechts twee keer contact heeft gehad met die schoonvader, (iv) de verzoekende partij geen feitelijke bewijzen van haar huwelijk voorlegde terwijl zij wel in het bezit was van allerhande documenten betreffende haar opleiding en tewerkstelling, (v) de verklaringen die de verzoekende partij aflegde met betrekking tot de veiligheidstoestand van haar schoonouders doorspekt zijn met discrepanties, (vi) de reisroute van de verzoekende partij vaag en onvolledig is en (vii) de documenten die zij voorlegde de ongeloofwaardigheid van het relaas niet kunnen ombuigen. De motieven dienaangaande vinden allemaal steun in het gehoorverslag en betreffen essentiële elementen van het asielrelaas, zodat ze als pertinent en draagkrachtig kunnen worden beschouwd. Niettegenstaande het in die context aan de verzoekende partij toekomt om de motieven op een concrete wijze te weerleggen, beperkt zij zich ertoe te stellen dat de motivering bestaat uit standaardclausules en vage algemeenheden, zonder meer. Dit is, gelet op de hierboven geciteerde en samengevatte motivering, die op geen enkele wijze in een ander daglicht wordt gesteld, niet ernstig te noemen. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. In zoverre zij bij haar verzoekschrift nog een "huwelijksakte" voegt, en daargelaten de vaststelling dat het gaat om een makkelijk te vervalsen kopie die bovendien niet is vertaald zodat zij op grond van artikel 8 van het PR RvV niet in de debatten moet worden betrokken, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld dat "zo er al geloof aan de door u beweerde verbintenis op zich kan worden gehecht, er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die u beweert te hebben ondervonden". De Raad treedt dit standpunt bij, zodat het document dat de verzoekende partij bestempelt als een huwelijksakte niet dienstig is ter ondersteuning van haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

2.2.2.3. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift en met een schrijven van 3 augustus 2011 verschillende artikels bij over de situatie van vrouwen in Afghanistan. De Raad merkt op dat deze artikels enerzijds handelen over de algemene situatie van de vrouw in Afghanistan en geenszins betrekking hebben op de verzoekende partij in persoon. Deze verslagen en artikels volstaan niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

2.2.2.4. De verzoekende partij werpt de schending van de artikelen 5, 7, 8, 9, 10 en 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste en Vierde Protocol op omdat volgens haar de familie van haar ex-verloofde haar volledig opeist. Zij acht ook de artikelen 8 en 12 EVRM geschonden omdat haar recht op privéleven zou geschonden zijn. Zij zou immers door haar problemen en de situatie in Afghanistan geen relatie, laat staan een seksuele, mogen aanknopen met een andere man dan de oudste broer van haar ex-verloofde. De beweerde schending van artikel 12 EVRM werkt zij niet op concrete wijze uit. Daargelaten de vaststelling dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, niet toelaat ter zake tot een beoordeling over te gaan, blijkt uit de uiteenzetting van de verzoekende partij dat zij al deze schendingen veroorzaakt ziet door de dreiging die uitgaat van haar schoonfamilie, die, het weze herhaald, geenszins is aangetoond, is een schending van de voormelde bepalingen evenmin aannemelijk gemaakt. In de mate dat de verzoekende partij nog wijst op de algemene situatie van de vrouw in Afghanistan, dient andermaal benadrukt dat de verwijzing naar een algemene situatie niet

volstaat, doch één en ander met concrete op haarzelf betrokken argumenten aannemelijk moet maken. Wat betreft de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan worden verwezen naar hetgeen hierna volgt.

2.2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de vluchtelingenrechtelijke zin en dat de middelen inzoverre niet gegrond zijn.

2.2.3. Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.3.1. De verzoekende partij stelt dat haar minstens het subsidiair beschermingsstatuut moet worden toegekend en werpt de schending op van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Dienaangaande merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3.2. De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en is van oordeel dat de verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.2.3.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De verzoekende partij betwist op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Kabul, zodat dit motief blijft staan en samen met de verwerende partij, op grond van de stukken van het dossier, kan worden besloten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.2.3.4. Uit deze motieven van de bestreden beslissing, die de Raad onderschrijft, blijkt dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS